

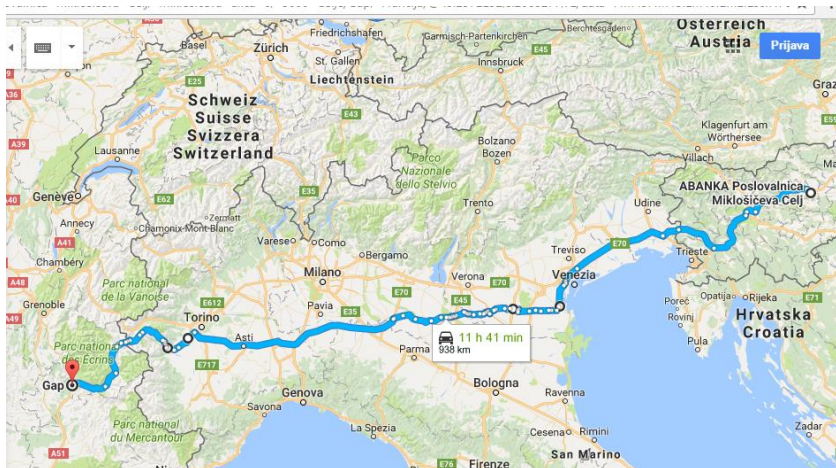
Nepozabni Maroko

Maroko je obmorska država v SZ Afriki. Na severu meji na Sredozemsko morje in Gibratarsko ožino, na zahodu na Atlantski ocean, na vzhodu na Alžirijo (zaprta meja) ter na JV na Zahodno Saharo. Le-ta je leta 1976 proglasila samostojnost, ki pa je bila kmalu oskrunjena z vpadom maroške vojske na severu ter mavretanske vojske na jugu. Danes si nadzor nad njo si lastita tako Kraljevina Maroko kot tudi gibanje za neodvisnost Fronta Polisario (in vlada Demokratične arabske republike Sahare - DARS).

Maroko je trenutno še vedno varna država kar se tiče terorizma. S strani tujih turistov, ki potujejo z avtodomi, je država najbolj oblegana v zimskih mesecih. V Evropi so takrat temperature precej nizke, v Maroku pa je prijetnih 25 stopinj (povprečje).

To sva z Brankom vedela, toda kaj, ko sem jaz v takšni službi, da si pozimi ne morem privoščiti dopusta. Torej – če sva hotela v Maroko, sva morala na pot julija.

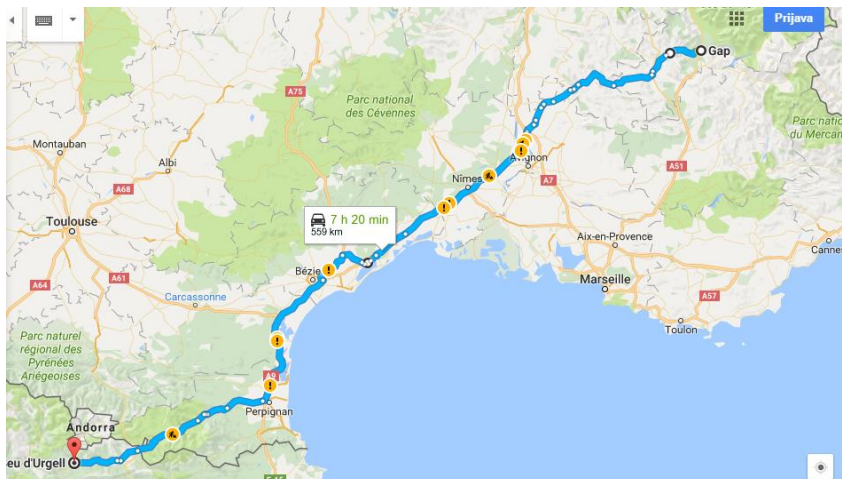
1. dan, 16. 7. 2016, 957 km

Vir: <https://www.google.si/maps>

Iz Celja sva krenila ob pol štirih zjutraj. V Sežani sva še dotankala gorivo, potem pa po Italiji: AC mimo Benetk, po lokalni cesti mimo Mantove, Piacenzo, Alesandria, Pinerolo, Sestriere. Vožnja je potekala tekoče, za eno uro sva se ustavila na PZA Mantova (travnata površina, kompletna oskrba), **45.15317 , 10.69170**. Iz Sestriere v Francijo, skozi Briancon in ob pol desetih zvečer sva parkirala v Gapu.

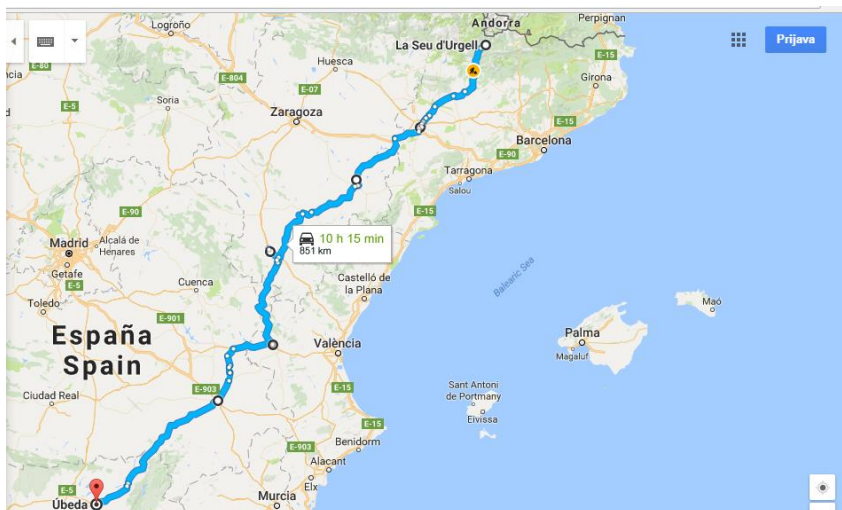
2. dan, 17. 7. 2016, 580 km

Serres, Nyons, Pont-St-Esprit, Nîmes, Meze, Béziers, Perpignon

Prvi del poti po Franciji je bil prijeten, skoraj brez prometa (bila je še zgodnja ura). Drugi del, ko sva se približala morju, pa se je promet zgostil in prihajalo je do kratkih zastojev. Mejo Francija-Španija sva prečkala na mejnem prehodu Puigcerdo in v La Sue d'Urgell ob sedmih zvečer parkirala na PZA **42.35882, 1.46523**, makadam, prostor brezplačno – plačaš samo elektriko in vodo.

3. dan, 18. 7. 2016, 821 km

Lleida, Alcaniz, Teruel, Valenciano, Requana, Albacate, Alcaraz, Baeza, Ubeda

Vožnja po Španiji je bila prijetna, cesta široka, izredno malo prometa, dovolj velika potovalna hitrost (tudi na AC ne bi šlo hitreje). Pokrajina je prostrana, polna oljčnih nasadov, raznega sadnega drevja, kmetijska.

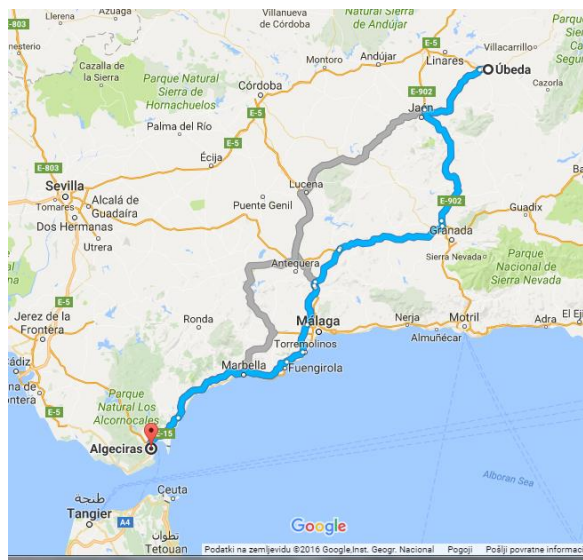
Popoldan je bilo zelo vroče, termometer je pokazal 39 stopinj. Še zvečer ob pol devetih je bilo 32.

Zadnjih 100 km so naju levo in desno od ceste spremljale same oljke in to do kamor je seglo oko. Ker sva se ves čas vozila na višini od 800 do 1400 m, so tudi razgledi bili zelo lepi.

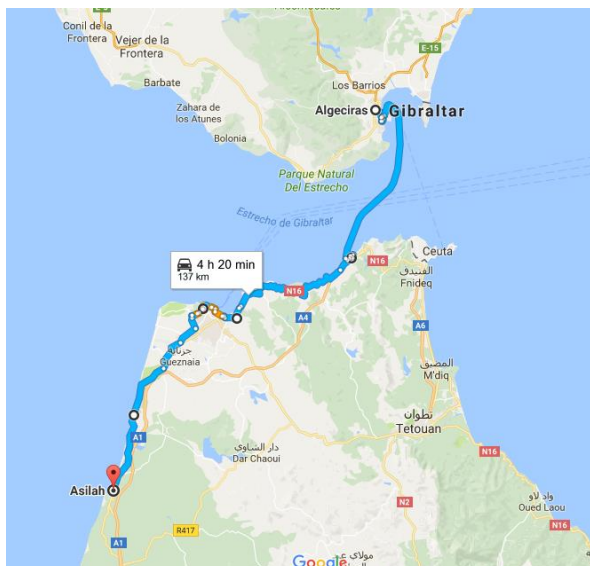
Prenočila sva v Ubedo na brezplačnem PZA **38.00663, 3.37949**

4. dan, 19. 7. 2016, 490 km do luke

Dan D. Prispela sva v Maroko.

Ob petih zjutraj sva krenila in vozila skozi kraje Jean, Grenada, Malaga – vse po brezplačni AC. Na enem od postajališč ob cesti **37.069055, -4.328034** sva kupila vozovnico za trajekt. Vozovnica je bila povratna z odprtim datumom vrnitve, cena 260 €. Poleg tega pa obvezno potrebuješ uvozno dovoljenje za avto in motor ter »osebni list« - papir s tvojimi podatki za policijo. Vse papirje nama je izpolnil uslužbenec brezplačno in še povedal, da papirje dava potrditi na ladji.

Ob 10.15 sva že bila v luki Algeciras. Je zelo velika, toda dobro označena. Veliko je tudi ljudi, ki te usmerjajo, tako da skoraj ne moreš zapeljati narobe. Odhod najine ladje firme Baleria je bil napovedan za ob 13.30. Izplul je z enourno zamudo.

Takoj, ko sva prišla na ladjo, sva se postavila v vrsto za potrditev dokumentov, najprej uvozno dovoljenje, nato pa še v drugo vrsto k policiji za potrditev vstopa. Vse skupaj je trajalo skoraj celo uro, toliko pa je trajala tudi vožnja.

Izkrcaje je šlo hitro. Pristanišče Tanger Med je moderno, novo, dobro označeno. Carina je pregledala samo papirje. To seveda res ni šlo hitro (vse skupaj je trajalo malo več kot uro), so pa prijazni in profesionalni.

Ob štirih sva zapeljala iz luke in prvi šok: kaos na cesti. Velja pravilo močnejšega. Non-stop moraš gledati levo in desno, ker mimogrede kdo prileti. Videla sva nesrečo, ko je tovornjak zavijal desno, osebni avto pa je poskušal izsiliti prednost tudi po desni. Prišlo je do neizogibnega – tovornjak je stisnil avto ob pločnik. Posledica – nastala je veliki gneča, promet je poleg policije usmerjala tudi vojska. K sreči sva se iz tega kaosa rešila brez praske.

Prvo večje mesto, v katerega sva zapeljala, je bil Tanger. Moderno mesto, pa kljub temu je na cesti kaos. In da se ne bom ponavljala – kaos na cesti je v vsem Maroku v vseh velikih mestih.

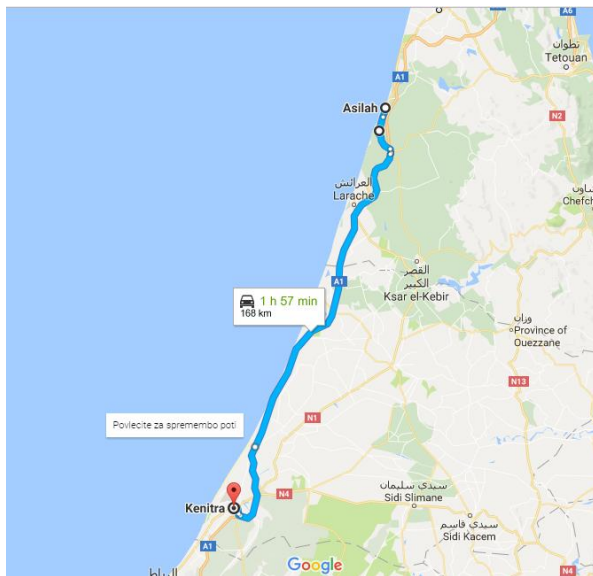
V Tangerju sem šla v banko menjat denar, vse skupaj pa je trajalo tako dolgo, da je Branko prišel pogledat, kaj se dogaja, zakaj me ni. Bila sem edina stranka, toda njim se ne mudi. Za 200 € sem dobila 2124,10 dirhamov.

Iz Tangerja sva vozila ob Atlantski obali in se v Asilahu na parkirišču **35.47352, -6.02734** ustavila za prenočevanje. Cena: 40 dh / Branko je zbarantal za star mobilni telefon.

Ko sva uredila glede nočitve, sem pripravila večerjo, pred njo pa sva s šilcem domače slivovke nazdravila najinemu potepanju po neznani deželi. To šilce se mi je kmalu maščevalo – bila sem p....(ne upam napisati cele besede, čeprav pravijo, da papir vse prenese). Šla sem spat, kaj se je medtem dogajalo, ne vem. Vem samo, da me je po eni uri zbudil razburjen Brankov glas – ukradli so mu telefon. Ne bom opisovala, kaj se je dogajalo naslednje pol ure – »povej mu, da je bil.... pokliči policijo...telefon rabim zaradi podatkov...look at me...« in še in še. Po pol ure je bilo drame konec – Branko je še stotič pogledal na armaturo in tam je bil – črn telefon na črni armaturi. Potem pa »sorry, sorry« in še en telefon zanj in še en za ženo, ki dela in zato potrebuje telefon in še en za.... No, zdaj je pa dovolj. Nič več. Prvi dan v Maroku in že sva doživela prvo »pustolovščino«. Kljub temu pa sva odlično spala.

5. dan, 20. 7. 2016, 187 km

Jutro je bilo oblačno, počasi sva opravila jutranjo toaleto sebe in avta, se še malo razgledala in nato peljala ob obali proti jugu. V Larache sva šla v trgovino Marianne **35.14909, -6.14135**. To je veriga samopostrežnih trgovin v več krajih. Maročani očitno niso vajeni takšnih trgovin, saj so povsod skoraj prazne. Več osebja kot strank. Po več dneh opazovanja življenja v Maroku sva prišla do zaključka: v trgovini se v primerjavi s tržnico nič ne dogaja in zato je dolgočasna. Na tržnicah pa je življenje: ljudje se srečujejo, klepatajo, kupujejo, izmenjajo izkušnje.

Larache je zelo umazano mesto. Polno je plastike, zato se razen v trgovini nisva ustavljala. Načrtovala sva potovanje po obalni cesti (rumeni na zemljevidu). Sprva je bilo vse v redu, videla sva celo hraste plutovce, kasneje pa je postajala vedno slabša. Mestoma je bila dobra samo še za osle. Za prebivalce sva bila kar majhna atrakcija. Po kar nekaj prevoženih kilometrih se je Branko ustavil in vprašal mimoidočega fanta glede ceste naprej. Ta je rekel, da bo tako samo še 10 km, potem pa bo asfalt. Ko mu je Branko pokazal z roko, če naj obrne, je to odločno zanimal. Zaupala sva mu in peljala naprej. Ko sva čez nekaj km zagledala uvoz na AC, sva si oddahnili. 45 km AC do Kenitre naju je stalo 21 dh (1,98 €).

Pokrajina, po kateri sva vozila že od jutra, je poljedelska. Pridelujejo buče, lubenice (teh je največ), banane, kikirikije, mandarine. Veliko je ročnega okopavanja, v ogromno pomoč pa so jim osli ali bolje rečeno oslički (so precej manjši od naših oslov). Ljudje živijo revno. Bivališča skoraj niso vredna tega imena. Kljub temu pa so prijazni, ni jih bilo malo, ki so nama pomahali v pozdrav.

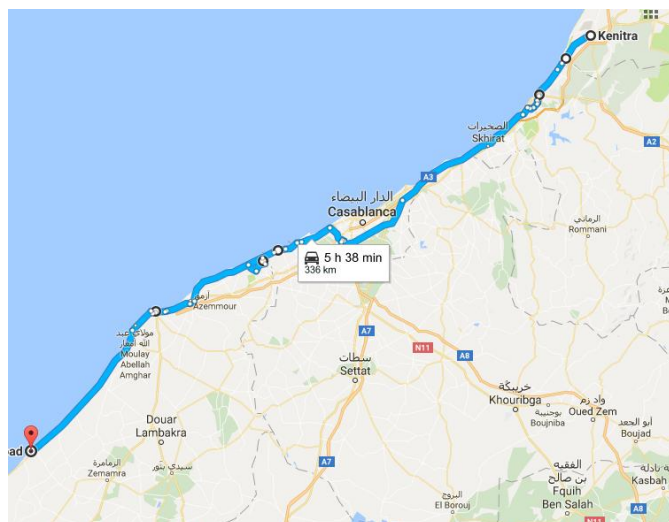

Kamp v Kenitri **34.25708, -6.56679** je preprost, pa saj takšni so vsi, ki sva jih obiskala. Pač ne smeš biti občutljiv. Za eno noč sva plačala skoraj 4 €.

6. dan, 21. 7. 2016, 312 km

Ob sedmih zjutraj po maroškem času je tukaj še vedno tema. Pozna se, da je Maroko zahodneje od Slovenije. Zato pa so večeri dolgo svetli, ljudje so dolgo zunaj.

Glavno mesto je Rabat. Parkirala sva blizu medine **34.02722, -6.83101**. Medina je stari del mesta obdan z obzidjem, znotraj pa je obvezno souk – tržnica. Ni da ni. Hrana, tehnična roba, razne delavnice, rabljena roba, žive kokoši... Če ne paziš,

se z lahkoto izgubiš in to velja za vse souke v velikih mestih. Ko sem se naveličala sprehajanja in ogledovanja (domačini pa so si ogledovali mene / Brankota ne toliko, mislim, da jim je kar malo podoben s svojo brado), me je Branko povabil na čaj v isto kavarno, kjer sta pred sedmimi leti sedela z Alfijem. Vroč metin čaj v poletni vročini – prileglo se je. In ker se je že na daleč videlo, da sva turista, je natakár načel pogovor z nama. Midva pa takoj: »do you know, where is Slovenia?« In je dobil lekcijo iz geografije.

Vožnja iz Rabata je spet terjala živce. Po cesti se prevaža vse, kar je možno. Od avtomobilov visokega razreda do osla. Pešci so povsod, tudi čez cesto gredo povsod. Za znoret!

V Casablanci **33.60670, -7.62977** sva si pogledala mošejo, vendar samo z vhoda. V notranjost niso pustili. Fotografirati je bilo dovoljeno samo od vhoda.

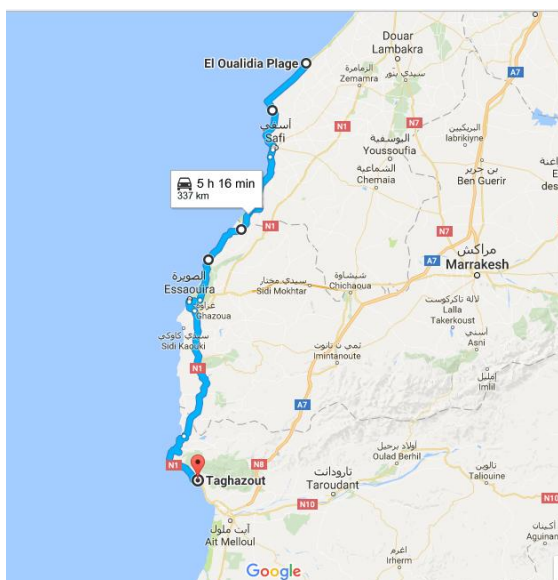
Pokrajina je poljedelska. Veliko je stojnic ob cesti in na eni je Branko šel kupit čebulo. Kot turista ga je prodajalec hotel izkoristiti, povedal mu je trikratno ceno (glede na tisto v trgovini). Ko se je obrnil, je ceno razpolovil in posel je bil sklenjen. Moram pa povedati, da tako dobre čebule kot je maroška še nisva jedla. Ravno prav mehka, ne preostra.

Pozno popoldan sva prišla v obmorsko mesto El-Qualidia **32.73186, -9.04369**, ki živi od turizma. Že na vhodu v mesto vidiš moške, ki ti mahajo s ključi v upanju, da boš najel njihovo stanovanje. Plaža je polna. Kopajo se samo moški, ženske oblečene posedajo ali pa gredo z otroci v vodo samo do kolen.

Zvečer sva šla v mesto. Zelo živahno. To se peče, prodaja zelenjava, kruh, razna krama, povsod polno ljudi. Nihče od prodajalcev ni vsiljiv.

Naredila sva en obhod, nato pa se vrnila v avtodom in šla spat.

7. dan, 22. 7. 2016, 372 km

Ta noč je bila precej hladna glede na prejšnje in zato sva odlično spala. Po jutranjem čiščenju avta in zajtrku sva nadaljevala ob obalni cesti proti Agadirju. Nekje do tja sva tankala – ker to ni bilo v mestu, je črpalka bolj po domače, delavec v natikačih, plačala sva z gotovino, lahko pa sva vzela tudi vodo.

Prišla sva v malo mestece, v katerem je potekala vsakodnevno trgovanje: ljudje pridejo od daleč na oslih ali pa peš, nakupijo vreče moke in še kaj ter se odpravijo proti domu. Nasploh veliko pešajo. Če pa želijo prevoz, stojijo ob cesti in ko se približa vozilo, dvignejo roko.

Ko sem opazovala to »potovanje« domačinov, sem se spomnila na Belo Masajko (Švicarka, ki je zapustila dom v Švici zato, da je živela z Masajem). Ni in ni mi šla iz glave še več dni. Kako se lahko Evropejec prilagodi na ta skromni način življenja?!

Ja, pa še to: nadvse nama je bilo zanimivo opazovati taxije. Voznik taxija ustavlja ljudem tako dolgo, dokler res ne gre več. Razumljivo? Videla sva, da je ustavil in potnik se je zrinil k šoferju, ker drugje ni bilo več prostora. Iz vozila pa jih tudi spušča povsod tam, kjer kdo hoče. Pa čeprav je to sredi krožišča.

Nekje na cesti proti Agadirju sva naletela na radar. Posledica: kazen 30 € za 8 km/h prekoračene hitrosti.

Ker že omenjam policijo, naj pojasnim, kako je s tem. Hitrost je edino, kar kontrolirajo in tukaj ne poznajo milosti. Vse ostale prekrške lahko delate vpričo policaja (in domačini jih delajo) – pa nič. Zelo veliko je cestnih kontrol po vsem Maroku, ki izgledajo takole: z leve in desne strani ceste postavijo železne grablje in znak STOP POLICIJA. Tam se moraš ustaviti in počakati, da ti policaj pomaha naprej. Ko je Branko peljal mimo, je vedno prijazno pokimal z glavo in vedno je dobil vrnjen pozdrav v obliki salutiranja. Ker se je to vedno ponovilo, sva se na ta račun prav zabavala.

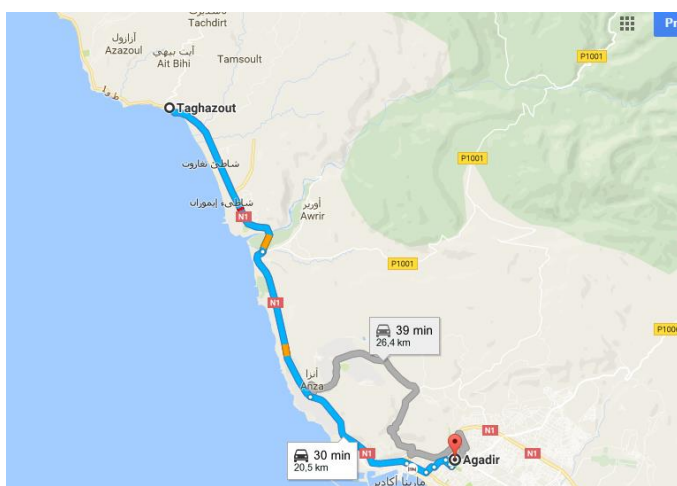
Okoli osmih zvečer sva prišla v kamp Terre d'Ocean **30.56352, -9.74057** približno 20 km pred Agadirjem in nekaj metrov nad morjem. Lastnica je Francozinja, to se vidi tudi po sanitarijah, ki so bolj evropske. Cenovno je ta kamp eden dražjih, 90 dh (malo manj kot 9 €).

Utrinki iz mesta Essaouira

8. dan, 23. 7. 2016, 0 km z avtom

Zjutraj je padla odločitev, da bova ostala še en dan, v Agadir pa da greva s skuterjem.

Agadir je pristaniško in turistično središče ter največje ribiško pristanišče v državi ob atlantski obali. V mestu sta mednarodno letališče in univerza. Staro mesto je leta 1960 porušil potres, v katerem je bilo okoli 12.000 mrtvih. Na novo je bilo zgrajeno v obalni ravnini ob vznožju trdnjave iz 16. stoletja. Še vedno veliko gradijo, predvsem v turistične namene. Ima več kilometrov dolgo peščeno plažo, ki je polna kopalcev. Hoteli so luksuzni z urejenimi zelenicami. Promet pa je za spremembo tukaj bolj urejen.

Ko sva se vračala v kamp, sva zavila v kraj na hribu, kjer ni sledu o turizmu. Popolnoma drugo življenje. Očitno sva zelo bodla v oči, saj so naju kar malo grdo gledali. Zato sva hitro zapustila kraj in se sredi popoldneva vrnila k avtodomu.

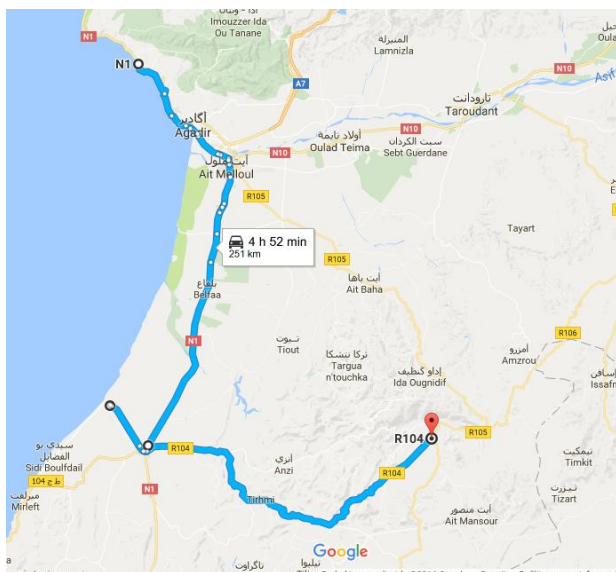

Ker ima kamp tudi restavracijo, sva se odločila za večerjo – obvezen tajin (beri: tažin) – do takrat pa sva poležavala in počivala.

Tajine je severno afriška jed znana v kuhinji Berber, ki je ime dobila po lončeni posodi, v kateri se kuha.

9. dan, 24. 7. 2016, 265 km

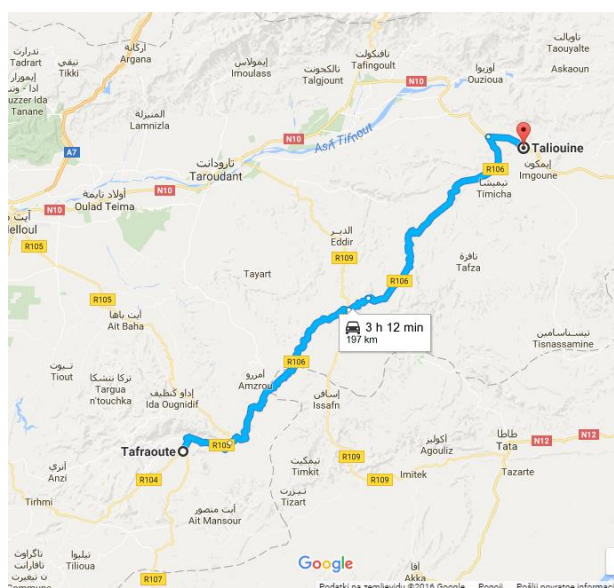
Do Tiznita sva vozila ob Atlantiku, nato pa zavila na cesto 104 v notranjost dežele. Bolj sva rinila naprej, bolj je rasla skala v termometru. Na koncu je pokazala 44 stopinj. Vozila sva po »gorskih« cestah, na 1300 m višine, razgledi pa zaradi vročinske nasičenosti niso bili najlepši. Pokrajina je skalnata, precej je kaktusov in palm. Pristala sva v kampu Tri palme (Three palmers) v Tefraoute **29.72162, -8.97932**, kjer je Branko za plačilo dal 2 para čevljev in 2 majici (uradna cena je 40 dh za 2 osebi in kamper). Baje je pozimi tukaj polno kamperjev, zdaj sva bila sama.

Spala pa nisva več tako odlično zaradi vročine, ki tudi ponoči ni pojemala.

10. dan, 25. 7. 2016, 205 km

Noč je bila zelo vroča, šele zjutraj se je malo ohladilo...toda samo na 29 stopinj. Vasi, skozi katere sva vozila do Taфраaute sploh niso tako revne kot tiste ob Atlantiku.

Vozila sva po Anti Atlasu, najvišja točka je 1700 m. Pokrajina je skalnata, cesta dobra, prometa ni.

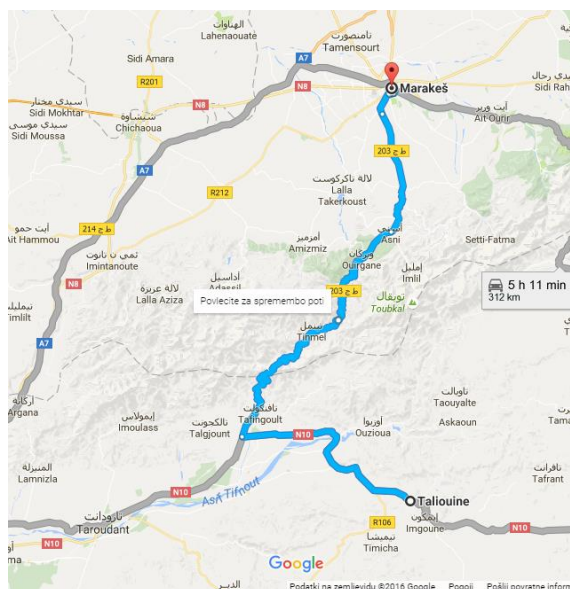
Na odseku Imgoun – Azarhar Irs se cesta na več mestih križa z reko. Seveda je v tem letnem času presahnila. Vsa sproščena potujeva, si ogledujeva okolico, jaz fotografiram – kar naenkrat pa ceste zmanjka!!! Ni je! Branko ustavi, oba se spogledava – kaj pa zdaj - potem pa stopim ven in pogledam, kaj se dogaja.

In kaj je bilo? Takrat, ko dežuje, je reka naenkrat polna in voda dere (to sem videla pred dnevi na Šerugotovih fotografijah, en motor je voda celo zabrisala v skalo). Zato je cesto odneslo, popravili pa so tako, da so malo »zglihali šoder in kamenje« in cesta je spet prevozna. To sva potem še nekajkrat doživela, dokler ni struga reke zavila vstran od ceste. Potem pa je cesta široka, ravna in dovoljena hitrost je 100 km/h.

Potovanje za ta dan sva končala v Talionine **30.52262, -7.89363**, kjer je prostora za 90 AD, cena poleti pa je 60 dh (pozimi 80 dh).

11. dan, 26. 7. 2016, 242 km

Kot vsako jutro tudi tokrat po zajtrku počistiva avtodom, nato pa greva proti Marrakechu. Najprej nekaj km po N10, nato pa na cesto R203, ki je na zemljevidu označena kot turistična in panoramska. Vzpne se na 2100 m, je zelo atraktivna in z malo prometa.

Na začetku je ozka in slaba, nato se razširi (vidi se, da so jo urejali). Zadnji kilometri so spet po ožji cesti, robniki so zelo poškodovani. Res sreča, da ni veliko avtomobilov. Od oktobra do aprila je cesta zaprta.

Nekje na sredi poti je naenkrat »crknila« navigacija, potem pa je še pri srečanju z avtobusom v šipo priletel kamenček. Ena smola za drugo.

Kako sva reševala to smolo?

Poškodovano šipo je Branko zalepil s sekundnim lepilom. Še danes drži. Navigacije pa se ni dalo obuditi. Torej sva potovala po zemljevidu od kraja do kraja, v samem mestu pa je vključil program camperkontakt, ki ga je čisto slučajno doma naložil na telefon. Mimogrede: camperkontakt je odličen nizozemski program, kjer so naloženi PZA in kampi po vsej Evropi in Maroku z vsemi potrebnimi podatki.

In tako sva po počasni vožnji skozi vse ovinke in vasi pripeljala v Marrakech, v mesto nasprotij. Med iskanjem parkirišča blizu mošeje sva zavila tudi v četrt s samimi luksuznimi hoteli s 5 zvezdicami, golf igrišči in prekrasnimi zelenicami. Samo par sto metrov v stran pa beda pa »normalno« prebivalstvo s svojimi križi in težavami.

Parkirala sva pri mošnji blizu medine **31.624214, -7.996212**, Branko pa se je spomnil, da sta z Alfijem leta 2009 tukaj zraven prespala.

Medina je živa norišnica. Popoldan malo manjša, ko se znoči, pa velika. Prvič sva doživela, da so trgovci vsiljivi, zato nisva nič kupila. Tudi jedla nisva, čeprav sva imela v načrtu. Enostavno preveč silijo vate in ti ne pustijo, da bi se sam razgledal.

Ko sva ob devetih zvečer šla še enkrat tja, je bila povsod nepopisna gneča. Ljudje pa so še kar prihajali. Cele družine. Še ob enajstih, ko sva se midva vrnila, so prihajali. In zaparkirali drug drugega. Malo sva postala in opazovala, kako se tisti, ki odhajajo, rešijo zaparkiranja.

Zanimivo. Očitno ne zategnejo ročne in ne prestavijo v prvo prestavo, saj je redar avto potiskal in s tem premaknil ter tako sprostil zaparkiran avto.

Tudi naju je nekdo zaparkiral. Je pa situacija bila hecna. Ko sva prišla do AD je šofer ravno zapuščal avto in se še opravičil glede parkiranja. Zagotovil je, da odide čez dve uri.

12. dan. 27. 7. 2016, 378 km

Pa ni odpeljal. Zjutraj je bilo parkirišče popolnoma prazno, samo midva sva ostala zaparkirana. Pa tudi to redarjem ni predstavljalo problema. Med seboj so se poklicali, potem pa z guncanjem (ta avto pa je bil v prestavi in z ročno) po milimetrih toliko premaknili avto, da je Branko varno prišel ven.

Pa dogodivščinam še ni videti konca.

Ko sva hotela priti iz mesta, sva se izgubila v Medini. Navigacija na telefonu si naju je kar malo privoščila. Dvakrat sva obračala, potem pa naju je ustavil domačin. Znal je govoriti, midva pa sva podlegla. Vzela sva ga v avto za vodiča, še prej ga je Branko vprašal po plačilu.

»Ah, nič. Nekaj malega«

Ta nič se je potem, ko naju je res pripeljal iz mesta, izkazal za 50 €. Ampak je imel smolo, ker nisva nasedla. Na koncu (postal je nesramen) je dobil 50 dh, Branko pa ga je dobesedno nagnal iz avta. Še kar nekaj km sva se pogovarjala o tem, kako si naju je privoščil.

Vožnja po cesti N9 je bila zelo udobna, pokrajina pa prelepa. Cesto obnavljajo, zato so na nekaterih delih ovire v prometu.

Pokrajina spreminja svoj obraz. Poljedelska, kamnita, vseh mogočih barv. Tukaj živijo Berberi. Ob cesti ponujajo razne minerale, so pa vsiljivi, zato se nisva ustavljala.

Cesta se vzpne na 2260 m, vendar nimaš občutka, da si tako visoko.

Prespati sva nameravala v Agdz v kampu Palmiers. Več kot pol ure sva čakala na dvorišču, bilo ni nikogar, vse pa odprto. Prestavila sva se v kamp Cafe ob cesti, vendar je cel na žgočem soncu, pa še brez tuša, lastnik pa je hotel 50 dh. Odklonila sva in se odločila, da peljeva do Zagore.

Kamp v Zagori, kjer je Branko pred 7 leti že spal, je bil zaprt, zato iščeva naprej. Še dva kampa sta bila zaprta, takrat pa naju je ustavil mlad fant in rekel, da nama bo pokazal odprt kamp. On z motorjem, midva pa za njim. Ni bilo daleč. Pripeljal naju je v »mali raj« sredi palm imenovan Oasis Palmier **30.32303, -5.82497**. Lastnik naju je sprejel zelo prijazno, takoj je pred vrata pogrnil preprogo in prinesel mizico, čez 10 minut pa še čaj. Pa samo 60 dh na noč.

13. dan, 28. 7. 2016, 0 km z avtom in 200 km s skuterjem

Načrt je bil naslednji: tukaj prenočiva še en dan, s skuterjem pa greva do Mhamid el-Ghizlane – zadnji kraj na jugu Maroka, kjer se cesta konča, naprej je samo še puščava in čez nekaj km Alžirija. Od Zagore do tja je 100 km. Vozila sva praktično po puščavi, bilo je peklensko vroče. Dvakrat sva se ustavila in počivala v bolj borni senci, ki jo je metalo suho drevo.

Vzdržala sva. Prišla sva na cilj.

In ravno, ko sva zapeljala mimo mehanične delavnice za motorje, je Branko začutil, da je spodneslo zadnje kolo. Guma je bila prazna. Popolnoma. Samo obrnil je in zapeljal k delavnicu. Delavcu je z gestikuliranjem pokazal, da če napumpajo gumo. Ni problema. Šef je takoj naročil vajencu, naj to naredi, ta pa je čez nekaj sekund poklical šefa. Potem pa se je začelo: on Brankotu v arabščini, Branko njemu v slovenščini. Ugotovili so, da je guma bila prerežana. Kako popraviti, če pa so vse gume njihovih mopedov večje? Ta ping-pong besed je tekel kar nekaj minut, potem pa se je šef odpeljal in se čez pet minut vrnil z še enim. Izkazalo se je, da je ta mehanik na drugem koncu kraja, s sabo je prinesel »injekcijo« in guma je bila popravljena v treh minutah. Z zagotovitvijo, da bo držala 300 km ne samo 100 do Zagore. Za to, nama neprecenljivo, uslugo sva plačala 3 € (še danes si očitava, da nisva dala vsaj 50 dh namesto 30, toda oba sva bila šokirana od tako majhnega zneska, da nisva bila sposobna razmišljati).

Z velikim nasmehom, ker so popravili gumo, sva se jim zahvalila in odpeljala. Na čaj in vodo, potem pa se v še večji vročini odpeljala nazaj. Kot da sva se peljala v krematorij – tako je bilo vroče. Sploh si ne morete predstavljati, kako je žgalo v noge in roke. Naredila sva več postankov in vsakič pila vodo.

Ob pol treh sva se srečno vrnila, popoldan pa počivala ob AD pod palmami. Pri lastniku kampa sva naročila večerjo – obvezen tajin. Postregel nama je, kot da sva kraljevski osebi. V zameno sva mu dala kar nekaj oblačil, za otroke pa še zvezke, flomastre in čokoladice. Zadovoljstvo je bilo obojestransko.

Noč je bila tako vroča, da sva del noči preležala/prespala zunaj na stolih.

14. dan, 29. 7. 2016, 438 km

Ker se droben pesek zaje v vsako najmanjšo špranjo, sva zjutraj pred odhodom dve uri čistila AD. Nato do Ourzazate po isti cesti kot sem, potem pa po N10 proti dolini Gorges du Dades. Pokrajina je precej puščobna, vožnja pa tekoča.

Gorges du Dades je lepa soteska. Na določenih mestih ozka, potem se razširi in je polna hiš, skale pa so prelepe. Od oglatih do zaobljenih. Sestava tal in skal je v več barvah. Ker je sijalo sonce, je bilo vse skupaj še toliko lepše. Po približno 60 km sva obrnila, ker cesta ni več primerna za AD (potrjeno od domačina).

Cesta N10 do Tineghin je ravna, nova, vožnja po njej pa hitra. Mesto je moderno, midva pa zavijeva proti Gorges du Todra. Prenočiva v kampu Camp Le Soleil (lep, urejen, z zelenjem in z bazenom) **31.5475, -5-58991**. Prvič imava v kampu družbo – nizozemska družina je v Maroku najela AD in potovala po njem 3 tedne.

15. dan, 30. 7. 2016, 206 km

Po dolgem času sva dobro spala, saj se je ponoči ohladilo, zjutraj pa je bilo prijetnih 26 stopinj.

S skuterjem sva šla v Gorges du Todra. Kanjon je atraktiven samo na začetku, kjer je prostora samo za cesto in vodo, pa še precej hladneje je kot zunaj. Domačini so si naredili piknik in se v reki tudi kopali. Potem pa se kanjon razširi v dolino, kjer so vasi, pašniki in polja.

Peljala sva do vasi Tamtattonchi, kjer sva pri delu videla samo ženske. Zakaj tako, nama je povedal mlad fant medtem, ko sva pila čaj. Rekel je: tako pač je, delajo samo ženske. Moški počivajo in molijo.

Ko sva se vrnila, sem šla v bazen, Branko je pospravil motor in že sva peljala proti Marzugi. Sama puščava, cesta ravna, koze ali ovce tu in tam. Temperatura 43 stopinj. Kupiva ohlajeno coca colo, ki nama je zelo prijala.

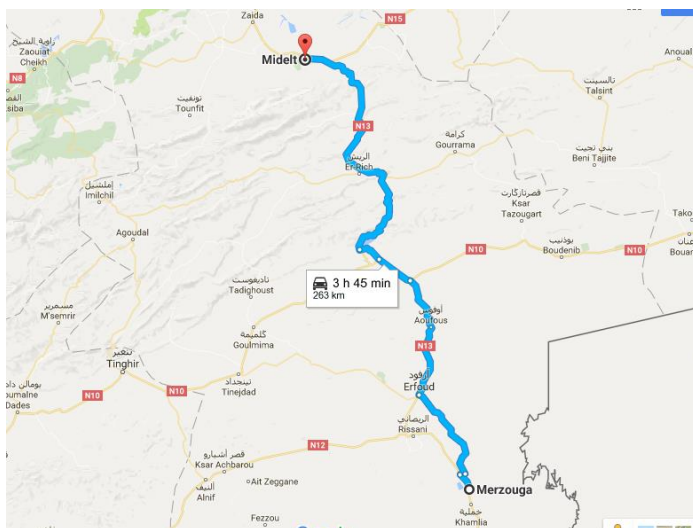
V Merzugi sva poiskala hotel Kanz Errmal **31.12948, -4.01350**, kjer imajo pred vhodom med palmami parkirišče za avtodome. Električne priključke, sanitarije, tuši. Na zadnji strani hotela je terasa z bazenom, nato pa samo še pesek, pesek, pesek. In kamele. Zame je bil to najlepši pogled in še danes vse to vidim v mislih. Res prekrasno.

Naročila sva večerjo, ki sva jo seveda jedla na terasi in neskončno uživala. Potem pa sva se odločila še za jutranji izlet - s kamelami čakat sončni vzhod.

16. dan, 31. 7. 2016, 275 km

Vroča noč. Ob polnoči sva šla spat ven na stole, ob štirih pa sva bila pripravljena za izlet. Izkazalo se je, da sva bila pripravljena samo midva, ne pa tudi vodič. Medtem, ko sva ga čakala eno uro, sva opazovala zvezdne utrinke. Tudi to je posebno doživetje – v puščavi ni svetlobnega onesnaževanja, zato je nebo črno, zvezde pa zelo svetle. Gledati utrinke je prav zato bilo lepo doživetje.

Po uri čakanja sva z vodičem krenila na kamelah na pot med peščenimi sipinami, na koncu smo se še peš povzpeli na največjo. Vmes sva morala kar nekaj minut čakati, ker je možakar opravljal svojo jutranjo molitev.

Tema se je umikala jutru, počasi je vzšlo tudi sonce. Zadovoljna sva se vrnila nazaj k hotelu, kjer sva poravnala račun za bivanje, večerjo in izlet: 53 €.

V dopoldanski vročini sva se poslovila od Marzuge in se po cesti N13 odpeljala proti severu. Nameravala sva prevoziti zelo kratko pot, toda vročina in pokrajina sta bila odklonilna.

Oaza Ziz je dolga več kilometrov in zelo rodovitna: fige, palme, čaji. Razgledna točka na oazo: **31.789895, -4.23905**.

Iz Erfouda 14 km proti Ar-Rahida je naravni gejzir vode, ki brizga zelo močno **31.565422, -4.18894**. Znamenitost se imenuje Borj-Yerdi.

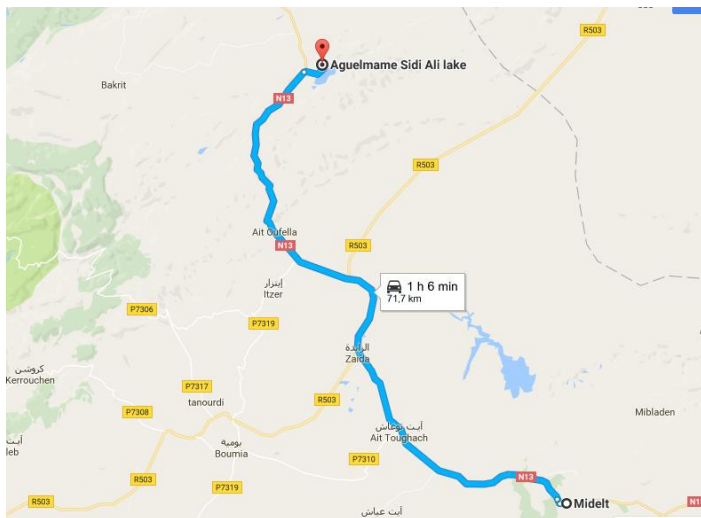

Ar-Rachidia je moderno, novo mesto. Cesta se začne vzpenjati, skozi Tunnel du Legionnaire na 1907 m višine. Šele tukaj se vročina malo zmanjša.

Ko sva se približala Mideltu, je začelo deževati. Vedno močnejše, voda je drla po cesti, očitno je kanalizacija narobe speljana. Zavila sva v kamp Camping Municipal **32.67797, -4.737339** in to še ravno pravi čas, saj se je cesta spremenila v reko.

Kot povsod sva tudi tukaj bila edina gosta. Lastnik je verjetno že videl denar, ki ga bo zaslužil z nama, saj nama je posodo tajin hotel prodati po petkratni ceni. Seveda je nisva kupila. Je pa to zagotovo najslabši kamp, kar se tiče sanitarij in urejenosti prostora.

17. dan, 1. 8. 2016, 73 km

Prvič po nekaj dneh sva spala mirno in celo noč, saj je noč bila prijetno hladna. Po zajtrku sva se sprehodila po mestu, kupila kruh, ki je mimogrede zelo dober, šla v trgovino, kjer je bilo več zaposlenih kot kupcev in šla na metin čaj. Nato pa naprej, proti Aguelmane. Čez Col du Zad (2178 m). Namenjena sva bila k jezeru Aguelmane de Sidi-Ali. 3 km prej je ob cesti izvir čiste, hladne pitne vode **33.044664, -5.052375**. To domačini dobro vedo, saj so se redno ustavljali in polnili plastenke. Poleg tega pa so postavili še stojnice s sadjem. Branko je uspešno zamenjal moško srajco za približno 2 kg breskev.

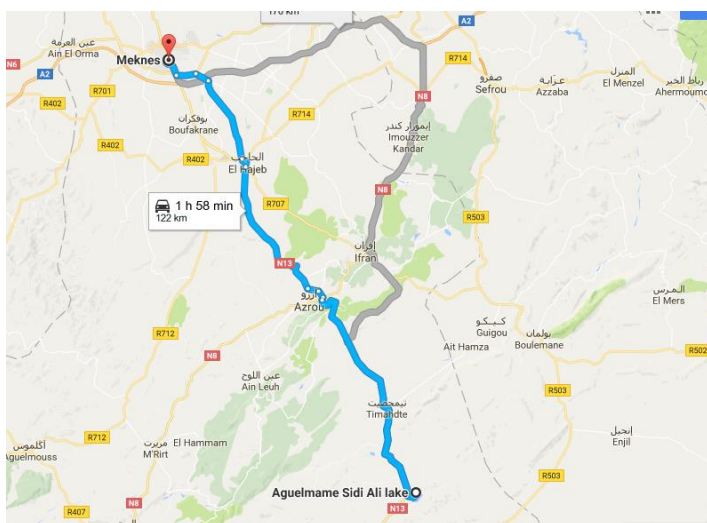

Ob jezeru Aguelmane de Sidi-Ali **33.08077, -4.99329** nisva bila sama. Še dva šotora sta bila postavljena. Samo nekaj minut za tistim, ko sva parkirala, so s hriba prišli trije fantje in postavili poleg naju. Branko na začetku ni hotel, da jim dam bonbone, češ, prišli bodo še drugi. Ampak fantje se niso dali odgnati in dosegli so svoje: dobili so bonbone. Z nasmehom so se mi zahvaljevali in šli. Drugih pa ni bilo.

Dobila sva še en obisk – prišel je domačin / pastir ovac, ki živi čez cesto. Zgovoren tip. Pogodili smo se za večerjo, ki jo bo prinesel ob osmih k avtu, dobil pa nekaj oblačil.

Potem pa je prišla huda nevihta, pihalo in deževalo je kot za stavo. K sreči sva imela AD pravilno obrnjen, zato se ni guncal. Nevihta je minila, ura je bila osem – domačina pa z najino večerjo od nikoder. Pa sem sama pripravila nekaj malega za pod zob. Ob devetih pa je potrkalo na vrata, pred njimi pa najina naročena večerja. Vsa vesela sva mu predala paket oblačil in šele nato, ko je odšel, pogledala pod pokrov tajina. In obstala odprtih ust. Hrane je bilo samo za enega! Še danes se smejiva na ta račun.

18. dan, 2. 8. 2016, 152 km

Nevihta z močnim vetrom se je ponoči ponovila. Jutro je bilo prijetno kar se tiče temperature.

Po N13 sva peljala proti Azrou, ki je na meji nacionalnega parka cedar. Na P se ljudje ustavljajo in gledajo opice. Tudi midva.

V Azrou sva zavila proti Ifrane, ki od daleč spominja na evropsko mesto, saj so hiše zgrajene na evropski način. Ko pa prideš bliže, vidiš, da hiše že propadajo. Očitno Maročani ne znajo vzdrževati tistega, kar ni zgrajeno na njihov način.

Skozi El-Hajeb v Meknes. Tja sva prišla v največji gužvi. Branko je zapeljal naravnost med ljudi in stojnice in se počasi prebijal skozi proti P, ki ga je videl pred seboj. Pa se ni nihče razburjal. Mirno so se umikali. Parkirala sva na največji vročini **33.89016, -5.568053**, seveda spet s pomočjo domačina, ki ureja parkiranje (brez njih ni nikjer šlo). Ko sva šla na tržnico, je Branko odkril P, ki je delno v senci in predstavila sva se tja **33.89048, -5.56615**.

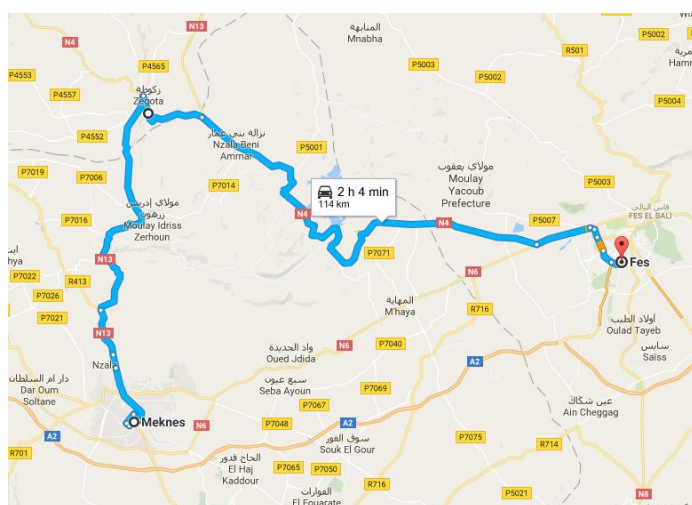
Tržnica pa, ni da ni. V Evropi ni takšnega trgovske centra kot je ta souk. Razdeljen je na posamezne panoge: gospodinjiski del, tekstilni, obrtni (delavnice: kovaštvo, mizarstvo, mehanika), ribji, mesni, začimbe, slaščice.

Zvečer, ko se je stemnilo, sva šla še enkrat na trg. Bilo je še bolj noro kot popoldan. Še več blaga za prodajo, še več ljudi. Še bolj odtrgano kot v Marrakechu. Je pa res, da trgovci niso vsiljivi.

19. dan, 3. 8. 2016, 120 km

Noč je bila hrupna, toda – hladnaaaa. Dobro sva spala.

Cilj za ta dan je mesto Fes. Na poti do tja pa zapeljala v sveto muslimansko mesto Moulay Idriss. Mogoče je včasih izgledalo drugače, danes pa ni nič posebnega. Zato sva samo naredila krog in odpeljala iz mesta. Zadržala pa sva se v Volubilis **34.070902 , -5.552548**.

Volubilis je deloma izkopano rimsko mesto v severnem Maroku blizu Meknesa med Fesom in Rabatom. Zgrajeno je bilo v 3. Stoletju pr. n. št. sredi zelo rodovitne pokrajine. Ta rodovitnost traja še danes, saj sva ravno na tem področju (do Fesa) opazila največ njiv. Bogastvo mesta je

temeljilo na gojenju oljk, razkošne mestne hiše pa so imele bogate talne mozaike. V mestu je bilo tudi skupno kopališče. Nekaj mozaikov je lepo ohranjenih še danes in se lepo vidijo.

Kar nekaj časa sva hodila po starih rimskih ulicah, nato pa je postalo prevroče in odpravila sva se naprej.

Pokrajina med Meknesom in Fesom je najbolj rodovitna, kar sva do tega dne videla: žitarice, vinogradi, nasadi raznega sadja, kaktusi.

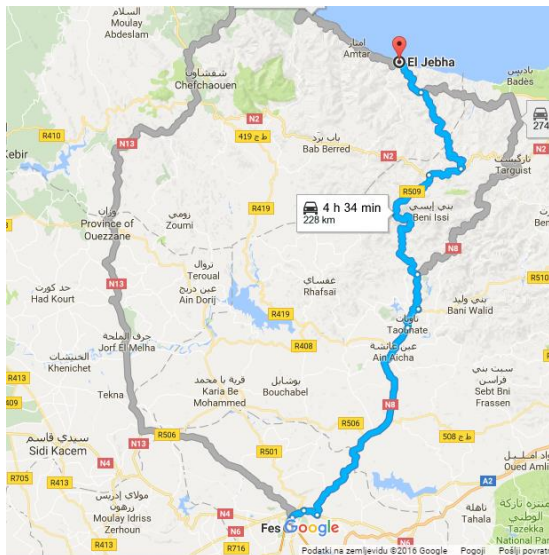
Zgodaj popoldan sva prišla v kamp Diamant Vert **33.99015** , **-5.02113** , ki je oddajen 10 km od Fesa. Od vseh kampov, ki sva jih obiskala, je ta najdražji – 11 €. Recepcija je moderna, klimatizirana, poleg nje so lepe zidane počitniške hiše, kamp pa je »nadstropje« nižje.

Parcele so med visokimi drevesi, zato je senca zagotovljena. Imajo tudi bazen, za katerega pa je potrebno doplačati.

Temperatura je spet zrasla čez 40 stopinj, zato sva popoldan preživela na ležalnikih. No, jaz sem kamp izkoristila tudi za pranje majic.

20. dan, 4. 8. 2016, 236 km

Fes – staro in novo mesto (P: **34.06111, -4.97778**). Tako kot drugje se tudi tukaj prepletata preteklost in sedanost. Tržnica pa – še ena »norišnica«. Nisva se dolgo zadržala na njej, šla

sva na čaj in opazovala ljudi. Je pa obzidje okoli mesta zelo lepo ohranjeno in privablja veliko turistov.

Iz Fesa sva peljala po cesti N8: Taounate, Ketama. Cesta je ovinkasta, dvigne se na 1200 m, razgledi lepi.

Je pa vožnja bila na trenutke »čudna«. Navajena sva že bila, da naju domačini pozdravljajo z dvigom roke, ko sva peljala mimo, toda tukaj (na cesti 505) pa so naju pozdravljali glasno – nekaj so govorili in se vedli kot da bi bili rahlo pijani. Potem pa se je Branku posvetilo – vozila sva mimo polj konoplje in ljudje so bili omamljeni.

V Ketani (majhen kraj) so imeli semenj kar na cesti in temu primerno je bilo vse polno ljudi. Z avtom se je bilo treba prebiti skozi in enkrat je šlo tako na ozko, da je en možakar poklopil zunanja ogledala na AD. Meter za metrom, pa sva prišla mimo. Še avtobus je pripeljal. Maročani res ne poznajo stresnih situacij, vse se reši.

Iz Ketame desno na N2 proti Al-Hoceima, nato pa na cesto, ki je na zemljevidu označena belo in panoramska. Cesta je čisto v redu, dobro prevozna, pokrajina pa čudovita. V daljavi se vidi celo morje.

Prespala sva v El-Jebhi. Zaradi velike gužve sva imela malo problema z iskanjem prostora, toda parkirni mojstra sta bila uslužna in vse se je uredilo. El –Jebha leži ob morju, zato je tudi turistično mesto.

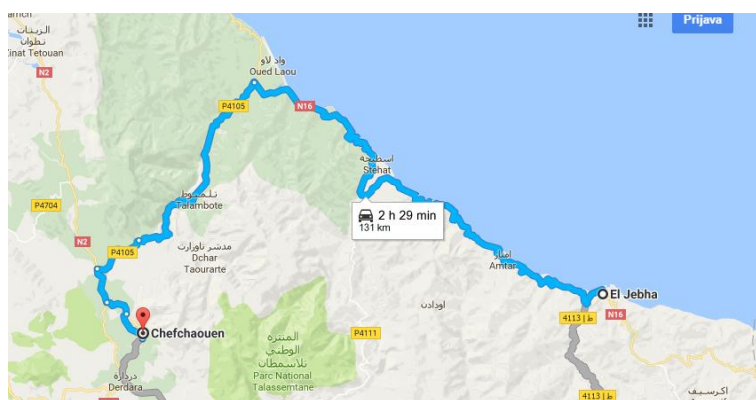
Parkirala sva na P sredi kraja, v samem središču dogajanja. Blizu je tržnica in ko sem šla po paradižnik, sem doživela kar majhen šok. Prodajalca sta bila dva fanta približno sedemnajstih let in noben ne zna ne pisati ne brati. To sem ugotovila zato, ker sem prodajalcem dajala beležko, da so mi vanjo zapisala cene. In ta dva fanta sta odkimala. Zraven pa je bil fant

desetih let, ki pa zna pisati in on je potem izračunal, koliko moram plačati. Matematika mu ravno ne gre najboljše.

Ko se je znočilo, so na glavni trg začeli prihajati moški. Iz zvočnikov je donela glasba, noč je bila vroča in spanec je temu primerno bil slab. Res pohvalno je, da se ni nihče »obregnil« ob naju, kljub temu, da sva spala v samem centru dogajanja.

21. dan, 5. 8. 2016, 128 km

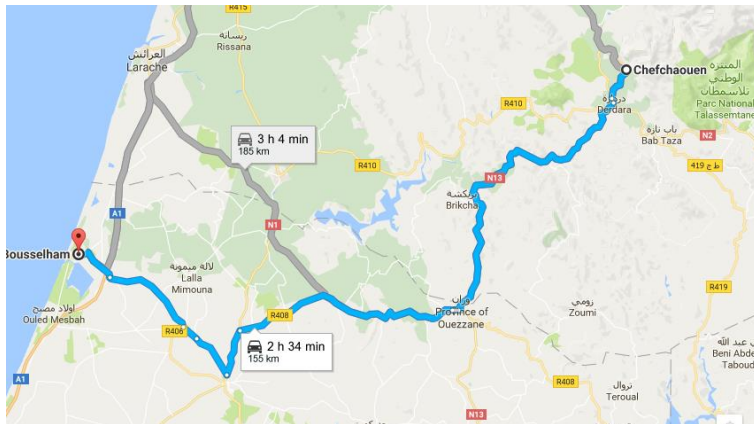
Sva ob sredozemski obali. Vožnja je bila prijetna, cesta široka, pokrajina hribovita, morje pa ves čas na najini desni. Vasi so si precej podobne, je pa na tem območju vse bolj zeleno. Je le

več vode kot v notranjosti. Nekaj pa je enako: osli kot glavna delovna sila (seveda poleg človeka). Res so vzdržljivi glede na to, kakšen tovor vse prenašajo.

V Chefchaoun-u sva poiskala kamp Azilon, v njem pa senco. Spet je bilo precej vroče. Do večera sva bolj kot ne počivala, potem pa se s skuterjem (guma še vedno drži) odšla v kilometer in pol oddaljeno mesto na večerjo.

22. dan, 6. 8. 2016, 168 km

Ponoči se je precej ohladilo in jutro je bilo že skoraj mrzlo. Prvič po dolgem času.

Usmerila sva se nazaj proti atlantski obali. Glede pokrajine nič novega: poljedelska, oljke, fige, buče. Prebivalstvo je precej revno (to sva sklepala po hišah).

Spet sva zapeljala v gužvo, ker so v enem kraju imeli semenj kar na glavni cesti skozi mesto. Množica vozil, avtov, 3-kolesnikov, razne robe.

Najin cilj je Moulay Bousseham. Mesto leži ob Atlantiku, kamp Caravaning International je sorazmerno velik in prvič se je zgodilo, da sva prišla v polno zaseden kamp. Večina je seveda Maročanov.

Parkirala sva poleg AD s poljsko registracijo in ni trajalo dolgo, ko sva se s poljsko družino zapletla v pogovor.

23. dan, 7. 8. 2016, 0 km

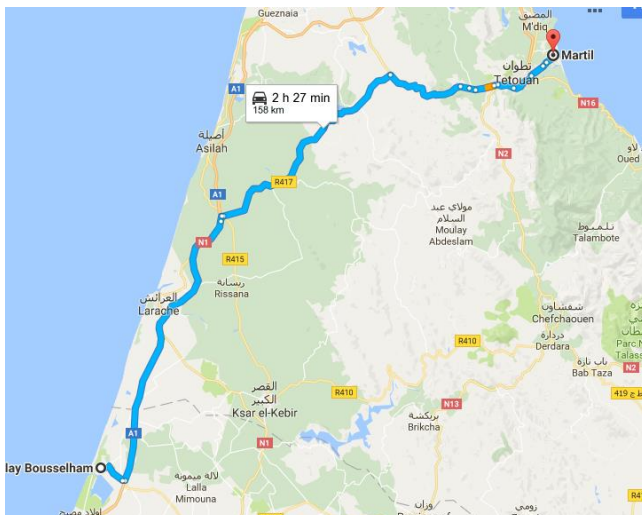
0 km zato, ker sva se odločila, da ostaneva še en dan.

Nekaj besed o kampu: precej nasmeteno, tuše čez noč zaklenejo. So pa precej pod higienskim nivojem, zato sva se midva tuširala v avtu. Ljudje, ki šotorijo, mečejo smeti kar na tla kljub košem. Je pa potrebno povedati naslednje: opazovala sva skupino, ki je pospravljala šotor in vso ostalo opremo. Ko so vse zložili v avto, so parcelo še očistili smeti.

Dopoldan sva preživela na izletu s skuterjem, popoldan pa na sprehodu do obale in na ležalnikih. Zvečer pa klepet s sosedi Poljaki.

24. dan, 8. 8. 2016, 173 km

Po zajtrku sva pomahala v slovo in odpeljala proti Tetouanu. Pokrajina med atlantsko obalo in Tetuanum blizu sredozemske obale deluje kot odprta vrata - precej vetrovna je. Avto je med vožnjo parkrat zazibalo.

V Tetuanu je bila strašna gužva. Že 25 km prej je na obeh straneh ceste vsakih 200 m stal po en policaj, na krožiščih pa jih je bilo po 5 ali 6. Po polžje smo se premikali proti mestu. Zavila sva v center, kjer naj bi bil P za AD, pa ni bilo nič. Prenizko za AD, nama je pokazal varnostnik. In potem sva se skozi semenj oz. stojnice na ulici prebijala nazaj do glavne ceste.

15 km vstran od mesta, ob sredozemski obali, je Martil. Zelo turistično, veliko hotelov, več km dolga peščena plaža, polno turistov.

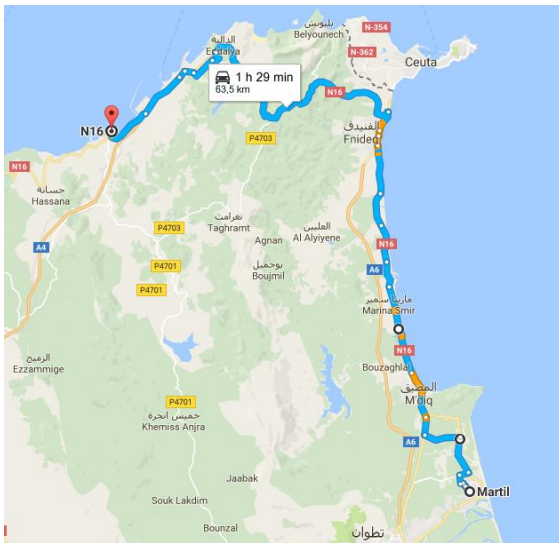
Na P ne pustijo prespati, morala sva v kamp Al Boustane **35.62892** , **-5.27775** . Soliden kamp s sorazmerno dobrimi tuši.

Zvečer sva šla na sprehod, da si ogledava mesto. Ob obali je široka promenada, na obali pa je postavljen velik oder in na njem se je odvijal koncert rock glasbe. Čez cesto imajo zabavišni park in velik šotor, pod katerim je tržnica s spominki, čaji, zelišči, nakitom ... skratka – Martil je turistično zelo oblegano mesto.

Noč se je ohladila, kar sva pripisala vplivu morja.

25. dan, 9. 8. 2016, 65km

Ker nama prejšnji dan ni bilo namenjeno, da si ogledava mesto, sva iz Martila šla nazaj s skuterjem. Odlična izbira. Kar hitro sva se prebila v sam center vsakega mesta, to je tržnica/souk/medina. Kot povsod je tudi tukaj velika gneča. Tako kot sva včeraj videla veliko policije na cesti je tudi na souku veliko uniformirancev. Bili so v treh različnih uniformah, tako da niti ne vem, kdo so: policija, vojska? Po trije skupaj so stali in opazovali ljudi.

Tetuan

Ko sva imela dovolj hoje med prodajalci in izogibanja kupcem, sva se odpeljala nazaj v Martil.

Po kosilu sva zapustila Martil in se po obalni cesti odpeljala proti Ceuti. Najino potovanje po Maroku se je bližalo h koncu.

Kraji ob Sredozemlju niso prav nič podobni temu Maroku. Bolj spominjajo na Evropo. Povsod hoteli, urejene zelenice, bogati cvetlični nasadi, polno turistov. Kot da sva padla v drug svet. Pošteno povedano – mene to ni prevzelo. Tukaj se ne odvija domačinov vsak dan, tukaj je doma denar.

Hotela sva v Ceuto, samo na ogled, pa je bila pred mejo dooolga kolona, zato sva obrnila in šla proti Tanger Med. Da »zašpiliva klobaso«.

Bil je popoldan in zlahka bi šla v luko in na ladjo (imela sva odprto vozovnico), toda nekako se nama ni dalo. Zato sva peljala kašnih 5 km naprej in parkirala ob obali **35.845526, -5.561112**.

Plačilo za P: namesto 20 dh ene hlače in nekaj nogavic.

Poleg je majhna »baraka« s tremi mizami zunaj, kjer cela družina streže pečene ribe. Oče in sin pečeta, mama in hči pripravita paradižniko solato in kruh. To počnejo cel dan in to je njihov zaslužek.

Seveda so se nama pocedile sline ob gledanju pečenih ribic. Branko je šel malo ven, vrnil pa se je ves navdušen: »Breda, pripravi krožnike. Dobiva večerjo.« On, ki ne zna jezikov, se je z njimi dogovoril za zamenjavo, večerja za bluze.

Ni trajalo dolgo, ko sta oče in sin prinesla to večerjo. Količinsko toliko, da sva jedla še naslednji dan, dobro pa tako, da sva si oblizovala prste.

26. dan, 10. 8. 2016

Takoj po zajtrku sva se odpeljala v luko. Ker nama je ostalo še kar nekaj oblačil, sva mislila, da jih bova lahko zabarantala za njihovo nadvse dobro čebulo. Pa ni šlo. Mlad trgovec je zviška pogledal dobro ohranjene bluze in rekel »no«. Pa nič. Odpeljala sva in med vožnjo proti luki opazila starejšo gospo ob cesti. Branko je ustavil, jaz pa sem ji ponudila škatlo z oblačili. Sprejela jo je malo s strahom, ko pa je pogledala v notranjost, se je nasmehnila. Zadovoljna, da sva nekoga osrečila, sva končevala najino avanturo po Maroku.

Na sprejemu v luki sva morala skozi več kontrol, celo skozi rentgen vozila, toda vse je potekalo mirno, brez komplikacij, prijazno (kolikor je to mogoče) s strani uradnikov.

Po uri in pol sva se postavila v vrsto za trajekt in ob 12. uri je trajekt odplul proti Evropi.

Do doma sva potovala 10 dni. Kaj vse sva videla in doživela, pa v naslednjem potopisu.

Sklepna beseda:

Veliko Evrope sem že videla, toda Maroko je nekaj posebnega. Drugačen je. Drugačne so pokrajine (krivo je podnebje in velike temperature), drugačne so življenjske navade, drugačni so ljudje. Odprti. Prijazni.

Marsikdo se boji potovati izven »varne« Evrope, toda (zaenkrat) je Maroko še zelo varen. To sva čutila na vsakem koraku. Zelo sva uživala na tem potovanju, ne glede na visoko vročino. Toda, tudi to ima svoj čar. Ne bom pozabila vožnje s skuterjem skozi puščavo (vožnja v krematorij, kot je komentiral Branko), prelepe puščave v Marzugi, palminih nasadov in še in še.

Breda Krajnc in Branko Kosi

Statistika (velja za celo potovanje , vseh 35 dni)

Od Celja do Algecirasa: 2748 km

Po Maroku: 4101 km z AD in 310 km s skuterjem

Algeciras – Celje: 3176 km

Kompletni stroški potovanja (vseh 35 dni) : **1992,17 €**

Prevoz (gorivo, cestnine, trajekt): 1221,95 €

Kampi in parkirišča: 117,01 €

Vstopnine: 78,55 €

Lokali: 75,86 €

Ostalo: 498,80€

Priloga: tabela koordinat

Kraj	Koordinate	opis
Mantova – Italija	45.15317 , 10.69170	Travnata površina, kompletna oskrba
Gap – Francija	44.56954, 6.10254	Asfalt, sanitarna postaja
La Sue D'Urgell - Španija	42.35882 , 1.46523	PZA, makadam, plača se voda in elektrika
Ubeda – Španija	38.00663, -3.37949	PZA tlakovan, brez elektrike
Na cesti proti Algecirasu	37.069055 , -4.328034	Prodaja ladijske vozovnice

MAROKO

Asilah	35.47352 , -6.02734	P
Larache	35.20422 , -6.14631	Plaža
Larache	35.14909 , -6.14135	Trgovina Marianne
Kenitra	34.25708 , -6.56679	Kamp
Rabat	34.03140, -6.83729	P s pogledom na morje
Rabat	34.02722 , -6.83101	P blizu medine
Casablanca	33.60670 , -7.62977	P ob cesti blizu mošeje
El-Qualidia	32.73186 , -9.04369	P blizu obale, nočitev
Cesta R301	32.53239 , -9.27328	Razgledna točka na Atlantik
Soniria, cesta R301	32.04831 , -9.33981	Dolga peščena plaža, P ob cesti
Essaonira	31.51421 , -9.76527	P ob obzidje medine
Pred Agadirjem, odcep z glavne ceste	30.56352 , -9.74057	Kamp Camping Terre d'Ocean, Taghazout
Agadir	30.38873 , -9.51056	Trgovina Atacadao – imajo pivo
Tafraoute	29.72162 , -8.97932	Kamp Three palmiers
Tassirt	29.74109 , -8.89072	Ob cesti – voda
Talionine	30.52262 , -7.89363	Kamp Toubkal
Marrakech	31.624214 , -7.996212	P blizu medine
Zagora	30.32303 , -5.82497	Kamp Oasis Palmier
Gorges du Todra	31.5475 , -5.58991	Kamp Camp Le Soleil
Merzuga	31.12948 , -4.01350	Kamp Kanz Errumal
Cesta N13, med Erfondo in Ar-Rachidia	31.565422 , -4.18894	Borj – Yardi : naraven izbruh vode
Cesta N13	31.789895 , -4.23905	Razgledna točka na oazo

		Ziz, velik P
Midelt	32.67797 , -4.73739	Camping Municipal
Cesta N13	33.044664 , -5.052375	Izvir hladne vode, prodaja sadja
Aguelmane	33.08077 , -4.99329	Jezero, nočitev
Meknes	33.89048 , -5.56615	P poleg tržnice, senca
Meknes	33.890887 , -5.564106	P na drugi strani obzidja, tlakovan, mir – Place de Lahdime
Volubilis	34.070902 , -5.552548	Razvaline rimskega mesta
Fes	33.99015 , -5.02113	Kamp Diamant Vert, 10 km iz Fesa
Fes	34.06111 , -4.97778	P poleg medine
Chefchaoun	35.175944 , -5.266829	Kamp Azilan
Moulay Bousscham	34.8761 , -6.28851	Kamp Caravaning International
Martil	35.62892 , -5.27775	Kamp Al Boustane
P 5km iz Tanger Meda	35.845526, -5.561112	Makadam parkirišče